A°. 1843. N°. 37.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is f 5 in de drie maanden.

DINGSDAG 21 FEBRUARI.

De prijs der Advertentiën is, van een [illegible] regels f 1,00, en voor elken regel daar[illegible] centen, behalve 35 centen zegelregt, voor [illegible] plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Van de Turksche grenzen, *6 febr.* In eenen brief uit Bucharest wordt gemeld dat een Russisch koerier, van Konstantinopel naar St. Petersburg bestemd, ijlings die stad is doorgereisd, en dat hij, naar men met zekerheid verneemt, gewigtige depêches betreffende de Servische aangelegenheid overbrengt. In de bijzonderheden was derzelver inhoud niet bekend; slechts zooveel schijnt zeker te zijn, dat de Porte de vorderingen van Rusland ten opzigte van Servië toestaat. — In Semlin is het gerucht verspreid, dat de onlangs overleden *Belopoljatz* op zijn sterfbed erkend heeft, werkelijk door *Wutschitsch* omgekocht te zijn geworden, om vorst *Michaël*, door middel van vergif, om het leven te brengen. (*K. Z.*)

RUSLAND.

St. Petersburg, *4 febr.* De khan van Chokand, *Mohammed-Ali*, had in het vorige jaar eenen gezant herwaarts gezonden, die *Mohamed-Chalil* heette, en geboortig was uit Affghanistan. *Mohamed-Chalil* wilde naar zijnen gebieder terugkeeren, toen hij vernam dat de khan van Bochara, *Nasr Ullah*, het vorstendom Chokand veroverd en *Mohammed-Ali* met zijne geheele familie vermoord had. Zoo veel is zeker, dat, met den dood des khans, het oude Ferghana, thans naar deszelfs hoofdstad Chocand geheeten, opgehouden heeft een onafhankelijk vorstendom te zijn; het land is met Bochara vereenigd en te St. Petersburg zijn reeds Bocharische koperen muntstukken, pul genaamd, aangenomen, die uit de te Chokand veroverde kanonnen geslagen zijn. De magt des khans van Bochara, die zich in den laatsten tijd innig aan Rusland heeft aangesloten, is door deze verovering aanzienlijk vergroot. (*Hamb. C.*)

Kasan. Dr. *Knorr*, professor der physica aan onze universiteit, heeft voor eenige maanden eene ontdekking gedaan, welke niet alleen uit een wetenschappelijk oogpunt zeer belangrijk is, maar ook welligt in de toepassing van gewigt kan worden. Hij heeft, namelijk, een middel ontdekt, om, alleenlijk door middel van warmte, ligchamen op gepolijste zilveren, koperen of stalen platen af te beelden, zonder dat daartoe, zoo als bij de lichtbeelden van *Daguerre* of *Moser*, een condensatie-domper noodig is. In de zitting van een geleerd genootschap alhier, den 7den november, heeft professor *Knorr* een uitvoerig verslag van zijne uitvinding gedaan, en tevens verscheidene zoodanige warmte-beelden, benevens eenige lichtbeelden naar de wijze van *Moser*, getoond. Naar men verneemt, heeft professor *Knorr* eene beschrijving zijner handelwijze, benevens eenige proeven, aan de akademie der wetenschappen te St. Petersburg gezonden, door welke dezelve waarschijnlijk publiek zullen worden gemaakt. In het physisch kabinet der universiteit was een aantal zoodanige Thermographiën te zien, afbeeldingen van gravures, munten, gesneden steenen op glas, hout-sneeplaten enz. Vele dezer beelden zijn werkelijk zeer schoon, en meestal zeer scherp. Vooral is het verschillend kleurenspel opmerkelijk, hetwelk vele afbeeldingen op koperen platen vertoonen. Vele dezer Thermographiën waren er in 8 tot 15 seconden vervaardigd, andere in 5 tot 10 minuten naar eene andere handelwijze; de laatste bewerking moet de zekerste zijn. Naar het zeggen van professor *Knorr* zelf, moeten zich hierbij nog vele raadselachtige verschijnsels vertoonen, en het geheel een rijk veld aan nieuw wetenschappelijk onderzoek over de warmte en welligt ook over de thermo-electriciteit openen. (*Russ. bl.*)

ZWEDEN en NOORWEGEN.

Stockholm, *7 febr.* Vijf en twintig jaren zijn er verloopen sedert onze koning den overouden troon der beide vereenigde koningrijken besteeg. De inwoners van Stockholm, de geheele Zweedsche natie hebben het hooge gewigt van dit jubelfeest niet vergeten, Hier en overal heeft men gewedijverd, om bij deze gelegenheid den edelen monarch achting en dankbaarheid te betuigen, en hem eene opregte hulde zijner verdiensten te brengen. De feestelijkheden van gisteren en eergisteren waren bijzonder prachtig.

DUITSCHLAND.

Van den Mein, *14 febr.* Naar men verneemt heeft men bij de vergadering van het tolverbond in ernstige overweging genomen, om gevolg te geven aan den algemeen geuiten wensch, om handels-consulaten van wege het tolverbond in de voornaamste havens der wereld op te rigten. De voordeelen hiervan springen van zelf in het oog. Behalve dat het aanzien des verbonds, en de veiligheid van personen en eigendommen der onderdanen van de tot het verbond toegetreden staten in de vreemde landen hierdoor ten hoogste bevorderd zouden worden, zou er tevens eene besparing van kosten voor die staten uit volgen, welke nu reeds op de verschillende plaatsen consuls hebben aangesteld. (*Fr. M.*)

ENGELAND.

Londen, *15 febr.* Op het oogenblik, dat als het ware de kroon wordt gezet op de groote verrigtingen onzer legers in Noordelijk-Indië en in China, behelst de *Times*, het voorname dagblad der staats-partij, welke thans het bestuur bij ons in handen heeft, (in zijn nommer van den 13den) een hoogst opmerkelijk artikel, hetwelk bewijst, dat men hier zijne blikken naar eenen anderen kant, doch zoo men vertrouwt met meer vreedzame bedoelingen, begint henen te wenden. Ofschoon vrij uitvoerig, willen wij het bedoelde artikel hier in zijn geheel laten volgen:

»Ofschoon nu laatstelijk, beide door de regering en door het publiek, veel oplettendheid gewijd geworden is aan de traktaten, welke ons handels-verkeer met vreemde staten en derzelver onderhoorigheden regelen, is het ons niet bekend of de schikkingen, welke op onzen handel met Holland en de Hollandsche koloniën invloed oefenen, wel met die belangneming onderzocht geworden zijn, welke zij ontegenzeggelijk verdienen. Wel is waar heeft lord *Palmerston* aan zijn land een blaauw-boek van vertoogen en bouwstoffen tot een krakeel met den Haag nagelaten, — maar terwijl hij poogde, hetgeen wij beweerden, krachtens het traktaat van 1824 te kunnen vorderen, tot het uiterste te doen gelden, was hij gedwongen te erkennen, dat de Oostindische compagnie ons aandeel aan de verpligtingen der overeenkomst niet vervuld had, en hij schijnt geene poging gedaan te hebben om de geheele vraag op een breeder en billijker grondslag te plaatsen.

»Wij zijn in geene deele genegen spijt te betuigen over het afstaan van Java en de omliggende eilanden aan Nederland; de voordeelen in grondgebied, welke de Nederlanders uit het bezetten dezer bezittingen getrokken hebben, zijn meer dan opgewogen geworden door de onophoudelijke oorlogen, welke zij er hebben moeten voeren; en zelfs nog tot op het tegenwoordig oogenblik zijn zij gedwongen, aanmerkelijke sommen gelds te verspillen aan het onderhouden eener krijgsmagt en aan het oprigten van vestingwerken tegen hunne binnen- of buitenlandsche vijanden. Maar allerdiepst leedwezen moet men gevoelen, dat in deze, gelijk in de meeste der overige, zoo overhaast gemaakte diplomatieke schikkingen van dien tijd, [illegible] koningrijken en koloniën als losse [illegible] wereld dobberden, er zoo weinig oplettendheid besteed is aan de handelszijde dezer transactiën; en dat Engeland, toen het, in de verdeeling der [illegible] onderhoorigheden van geheel Europa, [illegible] voorschreef, de schoonste deelen van den Oosterschen Archipel uit de handen gegeven heeft, zonder eenig beding te maken, ten voordeele der handels-belangen van zijne gewezene onderdanen of van zijne eigene kooplieden.

»Het in 1824 geloten tractaat van den heer *Canning* was met regt bestemd om dit ongemak te verhelpen. Het heette, dat het de markten van Nederlandsch-Indië voor de fabrijkwaren van Engeland had opengesteld, tegen een inkomend regt van [illegible] ger dan 6 pCt. op zoodanige waren-artikels, als uit het moederland vrij van regt naar die koloniën worden uitgevoerd, en in geen geval meer dan het dubbel van het regt, op Nederlandsche producten geheven: het verklaarde plegtiglijk, dat geen der beide landen het voornemen had, om naar staatkundige opperheerschappij of commerciëlen alleenhandel in den Oostindischen Archipel te streven; en het beloofde aan de Hollandsche dezelfde handels-gemakken met Ceylon en het vaste land van Indië, welke zij aan Britsche schepen in hunne koloniën verleenden. [illegible] den 17den maart 1824, in deze voorafgaande [illegible] gestemd te hebben, verklaarden de Britsche gevolmagtigden: »Er zal voortaan geene mededinging tusschen de »Engelsche en Nederlandsche natiën in het Oosten be»staan, uitgezonderd alleen tot de krachtdadiger vesti»ging dier beginselen van vrijzinnige staatkunde, welke »op heden voor het aangezigt der wereld verklaard zijn »geworden." Ongelukkiglijk bedrogen zij zich. Wettige en eerlijke mededinging is er niet [illegible] weest, maar integendeel overvloed van [illegible], verkeerde staatkunde en streng verbod.

»Wij zullen onze lezers niet lastig vallen met de bewijzen, die aan allen, welke van [illegible] weten, maar al te bekend zijn, van de volstrekte teleurstelling dezer loffelijke verwachtingen. De banden van het monopolie zijn in de Hollandsche koloniën al naauwer en naauwer toegehaald; onze handel is er grootendeels vernietigd geworden; [illegible] der uitvoers-waarde van Britsche [illegible] naar Java, bij voorbeeld, is van 70,000 p. st. [illegible] 4000 verminderd; de tol-reglementen der Britsche regering in Indië zijn tegen de Hollandsche scheepvaart vijandig geweest, en, wij zijn weder niet in staat geweest de Hollandsche magthebbers te beletten, met de onverzoenlijkste gestrengheid (*with the most unrelenting severity*) oorlogen voort te zetten, die tot de verovering van bijna geheel het [illegible] Sumatra geleid hebben, de staten van den sultan [illegible] uitgezonderd.

»Wij komen op deze talrijke afwijkingen van den geest en den letter van het traktaat van 1824 terug; niet met een oogmerk van tegenverwijt, maar eenvoudiglijk om de noodzakelijkheid [illegible] te dringen, en de plaats van deze alleronwerkzaamste (*[illegible]perative*) overeenkomst door een ander traktaat te doen innemen, berekend om hetgeen de heer *Canning* »de vrijzinnige staatkunde" der beide landen waande, tot de volle uitgestrektheid te brengen, niet alleen van derzelver vroegere bedoelingen, maar van derzelver tegenwoordige zeer veranderde omstandighe-

den. De onderscheidene handels- en staats-veranderingen in de laatste 20 jaren maken zulk eene uitkomst gemakkelijker te verkrijgen en meer wenschelijk voor de beide partijen. De Hollandsche bezittingen in Oostersche zeeën liggen tusschen drie vaste landen, in alle welke de magt of de handel van Engeland het overwigt heeft. Hindostan, Nieuw-Holland en China zijn waarschijnlijk de landen, waar de Europesche koophandel alsnog zijne uitgestrektste hoewel vredelievende veroveringen te maken heeft. In deze landen, of ten minste in de havens, welke tot Engelands bezittingen (*dominions*) behooren, had men krachtens het tractaat van 1824 en, zoo wij gelooven, volgens eene waarlijk verlichte staatkunde, de Nederlandsche schepen op den voet der meest begunstigde natie moeten toelaten. De Britsche vestingen op de noord-kust van Nieuw-Holland en aan het zuidelijk uit-einde van het Maleische schiereiland zijn de sleutels van deze uitgestrekte en nog onvolledig bekende landstreken. Sedert het sluiten van het tractaat van 1824 zijn de handels-voorregten der Oostindische compagnie afgeschaft geworden en het werk, hetwelk men begonnen heeft met het oosten voor den algemeenen koophandel van Engeland te openen, moet voltooid worden door in de Oostersche bezittingen van Groot-Britanje den algemeenen koophandel der wereld aan te moedigen. Door de omwenteling van 1830, welke den band tusschen Holland en België verbroken heeft, is de Nederlandsche regering niet langer gedwongen een verbodstelsel te handhaven, ten behoeve van de Engelsche fabrijkanten. Als handeldrijvende natie, die ruim in koloniale waren doet, zijn de Nederlanders gehouden (*bound*) om aan geene fabrijkanten van eenig land in Europa de voorkeur te geven, behalve die, welke prijs en hoedanigheid der goederen hun voorschrijven; en laatstelijk door den afstand van den gewezen koning der Nederlanden, is die voorname actiehouder der handel-maatschappij niet langer de volstrekte heer en meester over de koloniale staatkunde der kroon.

»Van den kant van Engeland zijn er veranderingen van ten minste een gelijk belang. Het volk van Engeland vordert (*requires*) niet alleen te worden toegelaten om te verkoopen op eene markt van tien of twaalf millioenen Aziaten, die misschien al de meest voortbrengende gedeelten van het oostelijke halfrond bewonen, met welke het door de ligging zijner koloniën [illegible] zijne koopvaart in gedurige aanraking gebragt wordt, maar het vordert, daarenboven, op die zelfde markt met gelijke vrijheid te kunnen *koopen*. In 1824 kon geen tractaat, hetwelk de heer *Canning* vermogt te teekenen, of de heer *Huskinson* aan te prijzen, inbreuk maken op de strikt voorbehoudene regten der Westindiën. In 1843 nadert met snelheid het tijdstip, waarop „hetzij dan in het Oosten of uit het Westen, Engeland met de groote behoeften [illegible] in het bijzonder met de koloniale voortbrengselen voorzien moet worden op de gunstigst mogelijke termen, zonder beperking, dan die, welke de inkomsten van den staat, en de tijdelijke aanspraak van bestaande belangen vereischen. De echte waarborg onzer veiligheid in onze commerciële onderhandelingen is de buitenlandsche markten ruimschoots open te zetten.

[illegible] eigen voortbrengselen betreft, behooren wij [illegible], tegen die van andere fabrijklanden te kunnen opmarkten; en wie onzer is tot zulk een opmarkten niet in staat, mits slechts termen en voorwaarden gelijk staan? Dus moet het ook zijn met de voortbrengselen van andere landen; de voorwaarden, welke wij aan Brazilië bieden, kunnen wij met nog meer veiligheid bieden aan Nederland; [illegible] zouden die aan Nederland bie[illegible] weigerden wij ze nog aan Brazilië. Behoeven wij hier wel bij te voegen, dat wij vol vertrouwen gelooven, dat, op zulk eenen grondslag, een tractaat van verre weg grooter gewigt, dan dat van 1824, gesloten zou kunnen worden? De staat van Nederland vereischte het — de staat van Java is, zegt men, nog meer belemmerd dan zelfs die van het moederland; [illegible] moeijelijk zal het zijn te toonen, hoe [illegible] in naauw verband staat met de onderhandelingen, die tot eene commerciële vereeniging van België met Frankrijk gevoerd zijn geworden.”

Londen, [illegible]. Het Lagerhuis heeft zich bezig gehouden met een voorstel van lord *Howick*, om in [illegible] het gedeelte der openings-aanspraak te overwegen, waarin de kwijning van het fabrijkwezen in het rijk wordt betreurd, en wel met oogmerk om tot het onderzoek te leiden, of niet de oorzaken dier kwijning voornamelijk in de graanwet en andere beperkende wetten gelegen zijn, en of niet de opheffing dier wetten de aanvraag tot meerdere handen voor den arbeid ten gevolge zou hebben. Reeds verscheiden leden hebben hunne reden tot ondersteuning of verwerping van dit voorstel ontwikkeld, zonder dat tot hiertoe een besluit genomen is.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 17 *febr.* Het heden nopens Z. M. koning *Willem Frederik*, graaf *van Nassau*, uitgegeven bulletin luidt als volgt:

»De voornacht was onrustig; in den nanacht heeft Z. M. bij tusschenpoozingen geslapen; de ziekte-verschijnselen blijven dezelfde.

Beckers, Everard, Natorp.”

— De minister van financiën houdt zich bereids ijverig bezig met het bearbeiden van een plan tot de aflossing der 4½ pCts. syndicaat en 5 pCts. Nederlandsche en Oostindische schuld. — Men vermoedt dat Z. Exc. eene wet zal voorstellen tot het aangaan eener nieuwe negotiatie tot 3½ pCt. of 3 pCt., tegen welker emittering de voorgenoemde 4½ pCt. en 5 pCt. zouden worden afgelost. Ook wil men weten, dat de heer *Rothschild* van Frankfort andermaal spoedig in 's Hage zal komen om de kapitalisering der Belgische schuld tot stand te brengen.

— Z. Exc. de minister van financiën heeft ter kennis van het algemeen gebragt, dat, even gelijk er reeds sedert eenigen tijd, nu en dan brieven uit de Oostindische, zoo Nederlandsche als Engelsche koloniën, hier te lande over Marseille en Alexandrië, in Egypte, werden ontvangen, ook thans, volgens een ontvangen berigt van de Fransche post-administratie, de gelegenheid bestaat, om langs denzelfden weg brieven uit de Nederlanden naar de Oostindiën te verzenden. De belanghebbenden, die van deze gelegenheid mogten willen gebruik maken, zijn verpligt, die wijze van verzending op de adressen hunner brieven aan te duiden en voorts dezelve op de postkantoren hier te lande te doen frankeren tot Alexandrië, op denzelfden voet en tot denzelfden prijs, als ten aanzien der verdere briefwisseling door middel der Fransche stoom-paketbooten in de Middellandsche Zee bepaald is; dienende verder tot hun narigt, dat het vertrek der paketboot met de Indische brievenmaal tusschen den 7den en 8sten van elke maand uit de haven van Marseille plaats vindt.

's Gravenhage, 19 *febr.* Het bulletin van heden, nopens Z. M. den graaf *van Nassau*, is van den volgenden inhoud:

»De toestand van Z. M. is heden ochtend vrij gunstig.

Beckers, Everard, Natorp.”

— Ten gevolge van een verschil van gevoelen tusschen eenen aftredenden ontvanger en zijnen opvolger, nopens de vraag, wie hunner geregtigd was tot het genot der bij artikel 13, letter C, van het koninklijk besluit van 18 november 1822, n°. 157, aan de ontvangers der directe belastingen toegekende indemniteit van 15 en 18 cents voor iederen contribuabele in het personeel en patentregt, heeft Z. Exc. de minister van financien, bij resolutie van 17 januari jl., n°. 25, verklaard, dat tot het genot der voornoemde indemniteit alleen geregtigd zijn de ontvangers, die de aanslagbiljetten, na executoir-verklaring der kohieren, hebben doen drukken, invullen en rondbrengen.”

— Men verneemt, dat het hoofdbestuur van het fonds, ter aanmoediging en ondersteuning van de gewapende dienst in de Nederlanden, naar gewoonte, eene circulaire aan de onderscheidene districts-commissiën in ons vaderland heeft afgezonden, ten einde dezelve uit te noodigen, in hare arrondissementen, in tijds, gepaste maatregelen te nemen, om de jaarsche collecte, ten behoeve van het voorschreven fonds, wel te doen slagen. Het is uit het verslag van het verhandelde op de algemeene vergadering van het vorige jaar gebleken, dat de uitgaven, zoo wel van het primitive fonds, als van dat voor de slagtoffers uit den strijd met België, door de inkomsten niet meer kunnen worden bestreden, niettegenstaande de vele beperkingen, die in het opnemen van deelgeregtigden zijn ingevoerd, waaruit volgt, dat het kapitaal jaarlijks vermindert, en dat het fonds de milde bijdragen der ingezetenen, derhalve, bij voortduring dringend blijft behoeven; hebbende het hoofdbestuur dan ook op nieuw de medewerking der gewestelijke besturen ingeroepen, om den goeden uitslag der collecte van 1843, zoo veel mogelijk, te verzekeren, en te bevorderen dat dezelve in alle gemeenten der provincie plaats hebbe. Dienvolgens is den plaatselijke besturen hiervan kennis gegeven, en zijn deze, ook ten gevolge van bij de gewestelijke autoriteiten ontvangene mededeelingen, zoo van Z. Exc. den minister van staat, belast met de generale directie voor de zaken der hervormde kerk, enz., als van Z. Exc. den minister van binnenlandsche zaken, verzocht, om, tot het bereiken van het oogmerk des hoofdbestuurs, zoo veel van de plaatselijke besturen afhangt, mede te werken, door namelijk de ingezetenen hunner stad of gemeente, door de leeraars der onderscheidene godsdienstige gezindheden in de kerken, om de boven opgegeven reden, op eene gepaste wijze, tot eene milde bijdrage te doen aansporen, en de plaatselijke commissiën in hare werkzaamheden behulpzaam te wezen.

Ten slotte zijn de plaatselijke besturen uitgenoodigd, om de circulaire van het departement voor de zaken der hervormde kerk, enz., voor de predikanten bestemd, aan Hun Wel Eerw. te willen doen toekomen, onder opmerking, dat het voegzaam voorkomt, dat door de voorschreven leeraars, ten deze, niets werde verrigt, dan nadat de bepaling van den dag der collecte hun door de plaatselijke besturen zal zijn bekend gemaakt.

— Morgen ochtend ten elf ure zal de Tweede Kamer eene zitting houden. Na de vergadering zullen al de afdeelingen over de ontwerpen der begrooting bijeenkomen en met het onderzoek van de voordragten daaromtrent aanvangen. Des avonds ten zeven ure zal de centrale afdeeling vergaderen over het ontwerp, betrekkelijk de patenten.

Zwolle, 18 *febr.* Heden is door de arrondissements-regtbank alhier, ter vervulling der door de benoeming van den regter mr. *B. W. A. E.* baron *Sloet tot Oldhuis*, tot president van dezelve, ontstane vacature het navolgende drietal gemaakt: 1o. mr. *O. Z. van Sandick*, substituut-officier; 2o. mr. *C. Slichtenbree*, substituut-griffier, beiden bij onze arrondissements-regtbank; en 3o. mr. *H. Kronenberg*, kantonregter te Vollenhoven.

Regtswezen.

Provinciaal geregtshof van Gelderland.

Zitting van donderdag en vrijdag 16 en 17 februari 1843.

Gedurende deze beide dagen werd behandeld de zaak van het openbaar ministerie tegen P. VAN DER VEEN, W. P. VAN DER WEIDE, J. M. VIDON, H. K. VAN DER WEIDE en H. K. POL, de laatste voortvlugtig, allen laatstelijk woonachtig te Hoogeveen.

De beschuldiging, welke door den procureur-generaal tegen hen werd ingebragt, is reeds vroeger door ons vermeld (zie het vorig nommer); ter staving dezer beschuldiging waren omstreeks 20 getuigen gedagvaard.

Aan het verhooren van deze werd de geheele zitting van den 16den en een gedeelte van die van den 17den besteed.

Uit hunne verklaringen en de bekentenis der beschuldigden bleek hoofdzakelijk:

dat er door P. VAN DER VEEN, H. K. POL en H. K. VAN DER WEIDE, in het begin van november 1841, ten huize van H. O. VAN DIJK, te Zwollerkerspel, was gepleegd diefstal van eenige hemden;

dat, echter, de diefstal, welke men voornemens was te plegen, toen was mislukt;

dat, om het reeds toen voorgenomen plan te volvoeren, op den 16den dierzelfde maand P. VAN DER VEEN, W. P. VAN DER WEIDE en J. M. VIDON zich op nieuw naar de woning van VAN DIJK hebben begeven;

dat, toen zij daar des nachts omstreeks 11 uur waren aangekomen, VIDON op wacht is geplaatst bij eenen naast het huis staanden hooiberg, waarin de dochter van VAN DIJK sliep, met last, om haar het ontvlugten te beletten, en zelfs, des noods, van het leven te berooven;

dat hierop VAN DER VEEN en VAN DER WEIDE zich naar het huis hebben begeven, waar VAN DER WEIDE voor de hoofddeur werd geplaatst, terwijl VAN DER VEEN eene zijdeur opende;

dat VAN DIJK, door het gedruisch gewekt, vlugtende zijne woning heeft verlaten en getracht zich in den hooiberg te redden; doch ook hier door VAN DER VEEN en VAN DER WEIDE achtervolgd wordende, weder uit dezelve heeft verwijderd en getracht door de vlugt te redden;

dat deze toen in zijne vlugt voorbij VIDON is gekomen en door dezen, die meende dat een zijner medepligtigen vlugtte, is achtervolgd, maar bij het [illegible] dat aan alle zijden, ongeveer ter hoogte van een [illegible] het veld had overstroomd, heeft stand gehouden en VIDON heeft aangegrepen;

dat onder deze worsteling VAN DIJK eensklaps heeft opgehouden zich te verdedigen, zoodat VIDON meende *dat hij misschien wel dood zoude zijn* en de vlugt nam; dat, terwijl dit voorviel, VAN DER VEEN en VAN DER WEIDE insgelijks de vlugt hadden genomen, verschrikt door het hulpgeschreeuw van den aangevallene en door het geplas in het water, ontstaan door de worsteling van VAN DIJK met VIDON, hetgeen zij meenden dat veroorzaakt werd door de nadering der buren, zonder dat er door hen iets is ontvreemd.

Uit de verklaring der geneesheeren, die met de lijkschouwing waren belast, bleek, dat het lijk van VAN DIJK den volgenden morgen was gevonden op omgeveer 45 schreden van de woning, 30 schreden ver in het water, vooroverliggende, met de handen kruisselings over de borst;

dat het lijk, zoo wel in- als uitwendig, in eenen geheel normalen toestand was, zonder dat er eenige teekenen van gepleegd geweld of van gewelddadigen dood aanwezig waren.

Na afloop van het getuigenverhoor droeg de advocaat-generaal, mr. J. DIJCKMEESTER, de beschuldiging voor.

Na eene beknopte inleiding, waarin hij het afschuwelijke der gepleegde daad, de bedorvenheid der misdadigers en de stoutmoedigheid, waarmede hier gehandeld was, ontwikkelde, behandelde ZEd. Gr. Achtb., voor dat hij de beschuldiging voordroeg, de vraag:

Op welk standpunt is het provinciaal geregtshof, door het arrest van den Hoogen Raad, bij hetwelk, op de voorziening in cassatie van J. M. VIDON *alleen*, het arrest van het hof van Overijssel is vernietigd, geplaatst? of wel:

Moet het hof, bij het onderzoek, zich gebonden achten door het arrest van het hof van Overijssel; of moet het hof, overeenkomstig artikel 206 en 211 van het Wetboek van Strafvordering, op nieuw over *al* het in de acte van beschuldiging vermelde beslissen?

ZEd. Gr. Achtb. meende, dat het hof gebonden is door het arrest van Overijssel; dat dus alle punten, waarop de beschuldigden, die zich niet in cassatie hadden voorzien, waren vrijgesproken, niet aan een nieuw onderzoek konden onderworpen worden.

Hij grondde zijn gevoelen: 1°, op artikel 218 van het Wetboek van Strafvordering, als zullende door eene omgekeerde uitlegging dit artikel worden geschonden, en daardoor de bekende regtsregel: *non bis in idem*; 2°. op artikel 381 van hetzelfde Wetboek, en 3°. op artikel 408 van dat Wetboek; zich eindelijk beroepende op een arrest van den Hoogen Raad der Nederlanden, te vinden bij VAN DEN HONERT, *Strafregt en Strafvordering*, deel 1, pag. 17, en op een arrest van het hof van cassatie te Parijs van den 24sten november 1842, te vinden in de *Gazette des Tribunaux*.

Hierna ontwikkelde ZEd. Gr. Achtb. kortelijk de hoofdzaken en betoogde, dat de veroordeelingen bij het hof van Overijssel wel en te regt waren uitgesproken.

Zijn betoog strekte in substantie om aan te toonen:

1o. dat er in het begin van november 1841, door de drie daarvan beschuldigde personen, diefstal van eenige hemden bij VAN DIJK had plaats gehad, onder de omstandigheden, in het veroordeelend arrest vermeld; 2o. dat er in den nacht van 16 op 17 november van dat jaar, door de beschuldigden was gepleegd poging tot diefstal, als zijnde al de omstandigheden, die poging daarstellen, wettig bewezen; 3o. dat VAN DIJK op eene gewelddadige wijze door VIDON was van het leven beroofd en dat deze misdaad was voorafgegaan of vergezeld van misdaad.

Op dit punt beweerde ZEd. Gr. Achtb., dat, hoezeer er geene stellige sporen van geweld of gewelddadigen dood aan het lijk van VAN DIJK waren opgemerkt, dit bij den dood in het water niet *altijd* vereischt werd; dat uit verschillende aanwijzingen genoegzaam en overtuigend bleek, dat VAN DIJK eenen gewelddadigen dood was gestorven en, dat VIDON de persoon was, die hem gewelddadig van het leven had beroofd; dat, eindelijk, de poging tot diefstal den doodslag (*meurtre*) had vergezeld of voorafgegaan.

Ten slotte rekwireerde ZEd. Gr. Achtb., dat het hof ten opzigte der uitgesproken straffen, het arrest van het hof van Overijssel zoude bevestigen en mitsdien veroordeelen: 1o. P. VAN DER VEEN tot geeseling en brandmerk met de letters T. P., met de strop om den hals, en een confinement van 15 jaren; 2o. W. F. VAN DER WEIDE tot geeseling en een confinement van [illegible] jaren; 3o. J. M. VIDON tot de straffe des doods, uit te voeren met de strop, en 4o. H. W. VAN DER WEIDE, tot tuchthuisstraf gedurende 2 jaren.

Mr. F. L. SCHLINGEMANN, advocaat te Zwolle, hierop de verdediging van *alle* beschuldigden voordragende, herinnerde vooraf den levensloop van VAN DER VEEN en den maatschappelijken en zedelijken toestand der overige beschuldigden.

Na voorts kortelijk de tegen hen ingebragte beschuldiging te hebben geresumeerd, draagt de pleiter vervolgens de verdediging voor, doch zet alvorens de daadzaken, met de gepleegde feiten in verband staande, uiteen; — gaat daarna over tot het betoog: *dat, in casu, geen moedwillige manslag* is gepleegd en het bewijs ontbreekt, dat J. M. VIDON daarvan de dader zoude zijn; — dat, indien al als bewezen moet worden aangenomen, dat hier *homicide* heeft plaats gehad, dezelve alsdan slechts was *involontaire*; — dat P. VAN DER VEEN en W. F. VAN DER WEIDE, in allen gevalle, *niet zijn medepligtig*; — dat, ten opzigte van J. M. VIDON, hier art. 304 van den *Code Pénal* niet van toepassing is; — dat het geenszins is bewezen, dat P. VAN DER VEEN, W. F. VAN DER WEIDE en J. M. VIDON zich hebben schuldig gemaakt aan *diefstal*; — dat zij zelfs in eenen juridischen zin zich *niet* hebben schuldig gemaakt aan *poging tot diefstal*, daar; *a.* hier geen begin van uitvoering heeft plaats gehad, en *b.* zij *niet* door omstandigheden, van hunnen *wil* onafhankelijk, in het plegen der misdaad zijn verhinderd geworden; welke beide omstandigheden, volgens art. 2 van het *Code Pénal*, bij strafbare poging vereischt worden; — dat, ten opzigte van dezen diefstal althans, niet bewezen waren de verzwarende omstandigheden, 1°. van braak; 2o. van het plegen van geweld; 3o. van het voorzien zijn van wapenen; — dat P. VAN DER VEEN, H. K. POL en H. W. VAN DER WEIDE zich in het begin van november *niet* hadden schuldig gemaakt aan diefstal, vergezeld van de verzwarende omstandigheden van 1°. het plegen van geweld; 2°. het voorzien zijn van wapenen; — dat, ten opzigte van dezen diefstal, H. W. VAN DER WEIDE zich niet had schuldig gemaakt aan diefstal, maar slechts aan *poging* of *medepligtigheid* van denzelven.

Omtrent de vraag, in hoe verre het hof van Gelderland, ten gevolge van het arrest van cassatie, nog te oordeelen had over die misdaden, waarvan de beschuldigden door het hof van Overijssel waren *vrijgesproken*, refereerde zich de pleiter tot hetgeen daaromtrent door het publiek ministerie, bij monde van den advocaat-generaal, was gepleit.

Overigens werden eenige der bovengenoemde punten van verdediging door den pleiter aan de prudentie van het hof overgelaten, ten gevolge van de aanmerking van den voorzitter, dat de verdediger het wel als het oordeel van het hof konde aannemen, dat de misdaden, waarvan de beschuldigden bij het hof van Overijssel waren vrijgesproken, bij het hof van Gelderland in geen onderzoek zouden komen.

Het hof heeft bepaald, in deze zaak uitspraak te zullen doen op donderdag aanstaande, des namiddags ten 2 ure.

Mengelwerk.

AUGUSTIN THIERRY.

Onder al de uitstekende mannen, welke ik in mijn leven ontmoet heb, zijn er weinigen, die eenen zoo diepen, blijvenden indruk op mij gemaakt hebben als AUGUSTIN THIERRY. Sints lang kende ik de groote werken, die hem tot eenen der eerste mannen der nieuwere geschiedkundige school gemaakt hebben; levendig herinnerde ik mij nog de geestdrift, welke ons op de banken van ons collegie bezielde, wanneer wij — vermoeid van de ijdele, onbeduidende, logenachtige en eentoonige verhalen van eenen VELLY, MILLOT of D'ANQUETIL — plotseling uit THIERRY's pen nieuwe en belangrijke uitzigten op het veld der geschiedenis voor onze verbaasde en verblinde oogen zich zagen ontrollen. Sinds lang wist ik reeds, dat AUGUSTIN THIERRY, nadat hij zijn vaderland met twee meesterstukken begiftigd had, in welke de geleerdheid van eenen ouden benedictijner met den schitterenden stijl eens dichters zich vereenigt, [illegible] zijne door het lezen der handschriften blind geworden, [illegible] had moeten opgeven van het eerst het [illegible] eener geschiedkundige hervorming geplant te hebben en aan een gansch geslacht de wezenlijke [illegible] van onzen nationalen oorsprong geopend te hebben. Ik wist ook, dat later het noodlot, als ware het om dezen [illegible] kampvechter voor de wetenschap te beproeven, smart op smart over zijn hoofd uitgestort had; dat het hem eerst van het gezigt, vervolgens van het gebruik zijner ledematen beroofd had; dat het, nadat het zijnen diep indringenden, scherpen blik uitgedoofd had, ook door eene beroerte zijn krachtig ligchaam aangetast had; dat het, nadat het hem het zien van die groote gedenkteekenen der verledene eeuwen, wier gezigt en beoefening zijne vreugde en zijn leven uitmaakte, onmogelijk gemaakt had, hem niet eens de mogelijkheid, om in zijne door pijnen en smarten verlamde hand de pen te voeren, gelaten had. Maar ik wist, ook dat AUGUSTIN THIERRY zegevierend uit dezen schrikkelijken strijd teruggekeerd was, en dat deze verheven geest nimmer in schitterender luister gestraald heeft, dan sedert hij, volgens zijne eigene uitdrukking, »met de duisternis vriendschap gesloten had;" dat nimmer zijn voortdringen door de hinderpalen der geschiedenis zekerder en vaster was, dan sedert hij zich alleen door het licht van zijn inwendig oog liet beschijnen; ik wist, dat de schrijver der »*Geschiedenis der Merovingische tijden*" nimmer helderder, sierlijker en te gelijker tijd krachtiger in zijnen stijl geweest was, dan sedert hij aan vreemde handen de zorg overlaten moest, om aan het papier die werken toe te vertrouwen, welke in dit groote, edele hoofd, als in eenen gloeijenden oven gevormd en gezuiverd zijn. Dit alles wist ik en daarom juist hijgde ik naar een schouwspel — naar mijn gevoelen het schoonste van allen, — het schouwspel eener groote ziel, die met ligchamelijke smart kampt, welke haar bijna tot onmagt schijnt gedoemd te hebben doch die in eenen hoogeren zin, dan de regt menschelijke eerzucht van EPICTETUS, kracht en grond vindt om te zeggen: »Smart, gij zijt slechts een *woord*."

Wanneer men, van Parijs komende, op de hoogte is, die zich over het schoone dal van Montmorency verheft, niet ver van die bevallige kluis, welke J. J. ROUSSEAU vereeuwigd heeft, loopt er links een [illegible] smalle weg, met Italiaansche villas aan beide zijden. Op de helft van dezen weg hielden wij voor eene kleine deur stil, wier drempel wij in die gemoedstemming betraden, welke steeds bij de menschen, door de gedachte aan een groot talent door een groot ongeluk nog heerlijker geworden, eerbied inboezemende ontstaat. Hier was het, dat AUGUSTIN THIERRY de lente doorbragt; hier zoekt hij in het jaargetijde der bloemen en welriekende geuren verkwikking; hier wenscht hij van de reine en krachtgevende lucht van het dal nieuwe krachten te zullen ontvangen, ten einde zijne groote werken voort te zetten. Wij bevonden ons in eenen bevalligen tuin voor een groot grasperk, met bloembedden omgeven; in de verte verloor de tuin zich in schaduwrijke lanen. Regts was eene orangerie, eene schoone kiosk met beschilderde glazen en daarvoor een schoone zwarte New-Foundlandsche hond, die, rustig in het zand liggende, ons met eenen vriendelijken blik ontving; tegen over de orangerie aan de linkerzijde van het grasperk stond een wit, eenvoudig en smaakvol huis, [illegible] den tuin uitkomende en eene [illegible] bestaande. De façade was met eene Venus van CANOVA, eenen Indischen Bacchus, eenen Paris- en eenen Helenakop versierd. Voor de deur stond een kleine wagen op rollen, groen geverwd, en op vier wielen gemakkelijk te bewegen. In dezen wagen rijdt men den beroemden lijder door de schaduwrijke lanen van zijnen tuin gedurende de koesterende voorjaarszon. Bij ons binnentreden in een [illegible] salon, van de benedenverdieping, werden wij door eene nog jonge vrouw ontvangen, die in het zwart gekleed, van eene kleine gestalte, met voortreffelijke manieren en van een levendig, verstandig doch weemoedig voorkomen was. Het was mevrouw THIERRY, de trouwe gezellin van den geschiedschrijver. Zij was het, die begrepen had, hoe schoon en benijdenswaardig het is, zijnen naam aan eenen grooten naam, zijn leven aan een ander, vol roem en smart, [illegible] binden, aan alle ijdele genoegens dezer wereld vaarwel te zeggen, ten einde zich geheel en onverdeeld aan de schoonste bestemming eener vrouw te wijden, de rol van beschermengel, eener aardsche voorzienigheid en zorg voor eene groote, edele, [illegible] ligchaam gekerkerde ziel, te vervullen. [illegible] dat mevrouw THIERRY met zoo groote begaafdheden toegerust is, dat zij een levendig en regtstreeksch aandeel aan al de werken van haren man neemt; al had ik de uit hare pen gevloeide en in gedachten en wijze van behandeling zoo uitmuntende door de *Revue des deux Mondes* onder den naam van PHILIPPE DE MOROELLE medegedeelde stukken, niet, gele-

zen, — zoo zou het lot, dat zij voor zich gekozen heeft, voldoende zijn, om haar in mijne oogen het getuigenis van een edel hart en eenen edelen geest te geven (1).

Terwijl deze gedachten mij door het hoofd vlogen, stelde onze beminnelijke gids ons voor, en op THIERRY wachtende, had ik mij in eenen hoek van dit bevallig kleine salon nedergezet, terwijl mijne blikken op eene naast mij staande met boeken bedekte ronde tafel bleven rusten; op de boeken lag een pas begonnen borduurwerk; daar naast een sphynx als briefdrukker en in het midden eene kleine vaas met naauwelijks ontloken bloemen. Deze aangename vermenging van zoo verschillende zaken beviel mij als eene teedere openbaring der innigste overeenstemming in dit zoo ernstig en zoo zachte huwelijk. Weldra kwam de broeder van AUGUSTIN THIERRY bij ons. De heer AMEDÉE THIERRY is een man van middelbare grootte, ernstig van voorkomen en omgang, maar in zijn gelaat leest men maar al te zeer de diepe smart van zijn broederlijk hart. Hij is zelf een voortreffelijk geschiedschrijver, en zijne schoone *Geschiedenis der Galliërs* algemeen bekend. Jammer is het, dat zijne hooge administratieve betrekking en de daarmede verbonden werkzaamheden hem geenen tijd voor meer historische werken laten.

Door zijn binnenkomen werd het onderhoud algemeener: — ik luisterde slechts met een half oor; geheel vervuld met de gedachte aan hem, dien ik wenschte te zien, en altijd pogende mij vooraf een beeld te vormen hoe ver het lijden des ligchaams de ziel kon aangrijpen — ik ademde daarbij de vochtige geur van den tuin in, die ons door het open venster meiregen en meibloemen toe deed komen. Weemoedig vroeg ik mij zelven, waarom God, die de natuur zoo eeuwig schoon, frisch en jong schiep, te gelijker tijd den mensch zoo groot en tevens zoo ellendig en zoo klein gemaakt had. Eindelijk hoorde ik voetstappen naderbij komen, eene deur aan mijne regterzijde ging open, een bediende verscheen, die genen blinden, lammen man op zijnen arm droeg. Wij stonden allen op; mijn hart werd toegeklemd door het gezigt van een door zijn verstand zoo krachtvollen, door zijn ligchaam zoo zwakken man; de bediende legde in al zijne bewegingen zoo veel eerbied en zorg aan den dag, dat men wel inzag, dat hij de waarde van hem, dien hij droeg, gevoelde. Hij boog zich langzaam, terwijl hij zich met zijnen rug tegen eenen leuningstoel plaatste en zijnen last voorzigtig op dezen nederzette; vervolgens wikkelde hij het gansche benedenste deel des ligchaams in warme doeken. Zoodra dit gebeurd was, bekwam alles plotseling een ander aanzien en ik herinnerde mij op dat oogenblik levendig eene plaats uit de *»Proeven over Engelsche letterkunde,«* waar CHATEAUBRIAND het bezoek van eenen tijdgenoot bij MILTON schildert: »De schrijver van het *Verloren Paradijs* in eenen zwarten mantel gehuld, rustte in eenen armstoel; zijn hoofd was ongedekt, zijne ilveren haren vielen hem langs de schouders en de schoone zwarte oogen van den blinde schitterden van uit de bleekheid van zijn gelaat.« De witte haren uitgezonderd, had ik hier hetzelfde hoofd voor mij, hoewel frisscher en jeugdiger: met een woord, het schoonste, bewonderenswaardigste hoofd eens blinde, dat men zien kan. Dit schoon gevormde hoofd rustte op breede schouders; haren van het schoonste zwart, op het groote voorhoofd met zorg gescheiden, vielen van de slaap van het hoofd in lokken af; onder de schoongeteekende wenkbraauwen schenen de oogen open; zonder het onzekere in hunne rigting zoude men ze voor ziende gehouden hebben; de neus grieksch, van den schoonsten vorm; de van grootte middelbare mond met de fijne, teedere en beweeglijke lippen scheen met al het gevoel bezield te zijn, dat aan de oogen ontrukt was; in de trekken van dat gelaat en over het geheel in het gansche voorkomen lag eene opmerkelijke uitdrukking van geestkracht, vereenigd met fijnheid en kalmte; de toon zijner stem was helder, zwaar, hoewel ziekelijk; zijn uiterlijk zeer net en met zorg behandeld; het onderste gedeelte van zijn ligchaam scheen geheel verlamd te zijn, maar de beweging van het bovenlijf en der armen was geheel vrij; de handen, van welke slechts twee vingers, de duim en de wijs-vinger, zich bewegen konden, waren met handschoenen bedekt. Toen hij den naam der dame hoorde, die ons bij hem gebragt had, lachte de blinde. De dame trad naar hem toe en met ridderlijke bevalligheid kuste hij de witte hand, die hem aangeboden werd.

Toen het onderhoud eens begonnen was, scheen dit schoone hoofd mij als het ware omstraald door het van binnen te voorschijn komend licht van eenen nog jeugdigen geest. Ik heb veel menschen gehoord, die den naam hebben van welsprekend te wezen en het ook werkelijk zijn; maar nimmer, geloof ik, heb ik iets gehoord, wat in gemakkelijkheid, duidelijkheid en bevalligheid met het gesprek van A. THIERRY wedijveren kon. Ongetwijfeld is het de gewoonte om te dicteren, welke aan zijn onderhoud die overeenkomst met den schrijfstijl gegeven heeft; dit zekerlijk kan men van hem met het volste regt zeggen, dat hij zonder moeite en zeer eenvoudig spreekt als een boek. Een van ons, de heer AMPÈRE, stond op het punt om eene reis naar het Oosten te ondernemen; AUGUSTIN THIERRY hield ons met eene verbazende poëzij in gedachten en woorden over het Oosten bezig; deze blinde kent alles, weet alles, herinnert zich alles en wat hij met zijn ligchamelijk oog niet gezien heeft, heeft hij met het oog der ziel beschouwd. Even als MILTON kent hij eene groote menigte talen, en een zijner vrienden verhaalde mij later, dat hij hem dikwijls des avonds in zijnen tuin, bij de bleeke stralen der ondergaande zon met zijne ziekelijke stem een nieuw grieksch liefde-lied had hooren neuriën.

Gedurende dit gansche onderhoud was het mij onmogelijk THIERRY ook zelfs slechts eene enkele maal en ons te betrappen, dat hij zich met zich zelven bezig hield; ook niet de minste toespeling op inmenging van hem zelven kwam er voor; hij, die zoo gruwzaam beproefd was, sprak van het lijden en de gebreken van anderen met een vol gemoed en met de zielvolle uitdrukking des medelijdens. Enkele malen moet het echter in zijne bitterste smartelijkste uren gebeurd zijn, dat hij uitriep: »Ach, ware ik *maar alleen* blind.« Behalve deze oogenblikken van moedeloosheid, die zeldzaam, ras voorbijgaande en niet dan voor zijne innigsten vertrouwden zigtbaar zijn, schijnt hij zelfs aan den toestand, waarin hij zich bevindt, vreemder te zijn, dan zij die hem omringen en hooren. Wetenschap, geschiedenis, dichtkunst, anecdoten, herinneringen uit zijne jeugd,— alles behandelt hij met gelijken rijkdom aan gedachten, met die bevalligheid en gespierde uitdrukking, welke hem eigen is; iedere gedachte spiegelt zich op zijne nu eens fijn lagchende, dan smartelijk zamengetrokken dan krachtig toegedrukte lippen. Dikwijls echter, wanneer eene groote en verhevene gedachte zich van hem meester maakt, deelt zich aan zijne oogzenuwen eene levendige beweging mede; deze verdoofde oogen, wier zwart zoo sterk uit het wit te voorschijn treedt, openen zich dan hoog en wijd: men zou denken, dat de gedachte zich door den verduisterden oogappel baan breken wil, en eindelijk, na vergeefsche pogingen, zich weder in haar binnenste terugtrekken, op de lippen nederdaalt; die haar opnemen, en niet alleen met woorden, neen, maar met de uitdrukking van den blik teruggeven, en van tijd tot tijd strijkt de edele blinde even met de hand over deze zoo veel uitdrukkende lippen, even als wilde hij dit kostbaar orgaan strelen, dat met alles verrijkt is wat de andere verloren. (*Vervolg en slot hierna.*)

(1) Mevrouw THIERRY, geboren JULIE DE QUERANGAL, stamt van eene aanzienlijke familie in Bretagne af. Behalve de hierboven vermelde stukken, is zij ook schrijfster van een zeer geestvol werk: *Adelaïde ou Mémoires d'une jeune fille.*

Waterhoogte te Arnhem.

Den 18 Feb 2 El 4 Palm 2 Duim; gew. 7 Duim; gev. 0 D.

Beursberigt.

Effecten-societeit, *ten half* 5 *ure*,
Zondag, 19 Februari.

Integralen $55\frac{15}{16}$, $\frac{7}{8}$, $\frac{13}{16}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{11}{16}$, $\frac{5}{8}$. $3\frac{1}{2}$ pCts. Syndic. $83\frac{1}{8}$, 83, $82\frac{3}{4}$. Handelm. $129\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$. Oos. $100\frac{5}{8}$. Ardoins $18\frac{7}{8}$, $\frac{5}{8}$. Onbep. Dito $16\frac{1}{2}$. 3 pCts. 2[illegible] $22\frac{7}{8}$, $\frac{3}{4}$. Portug. $40\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, 40, $30\frac{13}{16}$, $\frac{7}{8}$. Metalliek $108\frac{5}{8}$.

Integralen, die aanvankelijk williger gestemd waren, zijn later, door onderscheidene verkoopen, welke daarin bewerkstelligd zijn, $\frac{1}{4}$ pCt. sedert gisteren gedaald. De $3\frac{1}{2}$ pCts. Syndicaat werden daardoor ook tot lagere prijzen afgegeven. De handel was in eerstgenoemde zeer uitgebreid. Aand. Handelmaatschappij waren insgelijks meer aangeboden.

Van vreemde fondsen waren Portug. en Spaansche, ondanks het verhoogde merk van Londen van jl. donderdag, insgelijks door veelvuldige verkooporders, welke daarin uitgevoerd werden, zeer gedrukt, en de handel in de eerstgenoemde was zeer belangrijk.

Te Arnhem, bij C. [illegible]. THIEME, Boekdrukker.